AFACAN

Gök Çocukları
KAR ÇİÇEĞİ KESİYORLAR

Gülünçlü **Çocuk gazetesi**

No. 9 Genel yazı işlerine bakan M. FARUK GÜRTUNCA

KURUŞ 5

Bu sayıda neler var
BAŞ BAŞA
ŞEN SÖZLER, KARİKATÜRLER
Büyük Romanlar
HİNT İLLERİNDE
Deniz kurdu
DELİ BAYRAM
ÇİZGİLER, ÖTKÜNÇLER
ŞARLO, AFACAN YOLC
PİRE NURİ
Masallar, Yarışlar, Kamnan

Yedigünde bir BAŞBAŞA

Miki Fare Devler Ülkesinde
Bitmek üzeredir. Koşunuz, bir tane alınız. Tanesi **25 kuruştur.**
Miki Fare Cüceler Ülkesinde
Anıklanıyor, yakırda çıkacaktır. Şimdiden Gazete satıcılılarına ısmarlay nız.

Sevgili Afacan Kardeşler:

Ülkü Basım Evi
İSTANBUL - CAĞAL OĞLU No 40

Tarzan.. Tarzan.. Tarzan..

Ne o?...

Bu sözleri okuyunca hepinizin yüzü bir gez değişti. Sanırım, bunu yeni bir sinemamızda göstereceğimiz filmin adı sandınız!.. Öyle değil..

Bu, sizi aylarca urunç içinde, yürek çarpıntıları ile çırpındıracak bir sinema romanımızın adıdır.

TARZAN ...

Bu adı bilmeyen var mı sanki?.

TARZAN *bir filmdir ki onu görmiyen kalmamıştır.*

TARZAN *bir romanın adıdır ki onu okumıyan yok gibidir.*

Ancak belki, bizim küçük okuyucularımız bu filmi görmedik, bu romanı okumadık diye üzülmesinler, TARZAN *yakında bitecek olan "Şarlo" nun yerinde başlıyor.*

TARZAN *balta girmemiş ormanlarda yaşıyan, arslanlarla karşı karşıya boğuşan bir gencin adıdır. İşte onun maceralarını artık her yedi günde bir Afacan yüzlerinde bol resimlerle okuyacaksınız.*

Çocuk Sesinin yeni makineleri geliyor, diye, sevgili ağabeyimiz yakında fevkalâde bir sayı anıklıyor. Faruk GürTunca, bu sayının 52 yüzlü çıkacağını Saray sinemasında bütün arkadaşlarıma müjdelemişti.

Ben yazı evimize gelince:

— Öyle olsun, Faruk amca, Afacana hiç bir şey yok mu? diye ağlıyacak gibi dudağımı bükerek sordum.

Faruk GürTunca:

— Nasıl yok, Afacan, nasıl yok, diye beni kucakladı. Afacan kardeşlerine öyle bir sürpirizim var ki.. Bu sürpirizim onları şaşırtacak, onları çıldırtacak, Afacan 16 yüzlü değil iki yüzlü bile çıksa yine kapış kapış olacaktır, dedi.

Şaştım, kaldım.. Bu ne olabirdi kendisine yalvardım, yakardım, en sonra söylettim:

— "Afacan, dedi, sana TARZANIN *başından geçenleri anıklıyorum.*

TARZAN *Aslanlar, kaplanlarla döğüşen eşsiz bir adamdır.*

TARZAN *Baştan başa bol resimli olacak, urunç'a okunacaktır.*

TARZAN *Bütün okuyucularımızı çıldırtacak, gece düşlerine girecek gündüz gözlerinin önünden ayrılmıyacak bir sinema romanıdır.*

TARZAN, *Afacanlara verebileceğimiz en büyük armağanımızdır.,,*

Faruk GürTunca, bunları söyledikten sonra bana TARZANIN *anıklanan resimlerini gösterdi. Altı yüzden çok resim vardı. Yalnız, Bu sinema romanı* TARZANIN *yüzlerce yıl önceki başından geçenleri anlatıyor, Size bir yıl sonra ancak okuyabileceğiniz bir yerini kısaca yazayım, yalnız unutmayın ki, bu sinema romanı yazıdan çok resimlerle süslüdür.*

" Tarzan ormanlarda bir genç kızla bir çocuğu kurtarmış, onları Mısıra götürüyordu. Yüksek dağlarda bir adam bile geçemiyen dar keçi yollarından ikisini de sırtlamış, taşıyordu. Yol bulmak için ikisini de bir yana koydu. Dik kayanın dar yolunda biraz ilerledi. Bir denbire taşların arasında bir mağara deliği gördü, bir maymun çevikliğile sıçradı, mağaranın içine bir göz attı. Fakat, ansızın iki el karanlık delikten uzandı, Tarzanın boynuna sarıldı. Tarzan belinden bıçağını çekmek isterken taşlarda görünmiyen bir kapı açılarak içeriden çıkan dört vahşi adam onu yakaladılar. Mağaraya tıkayıp genç kızla genç çocuğu yakalamıya koştular. Tarzan kendisinin meşhur haydut Elkanorun mağarasında olduğunu anladı. Haydut başbağu, Tarzana ve genç kızla çocuğa, raftaki üç kuru kafayı göstererek: İşte sizden önce mağaramızı öğrenmek isteyenlerin sonu.. Dedi. Sonra adamlarına dönerek :

— Üçüde tutsağımız olacaktır, buyruğunu verdi. Haydut başının şaklabanı:

— Bu genç kız Mısır firavununun kız kardeşidir. Firavuna bu kızı torbalarca altın alarak ancak geri verelim.. Dedi. Haydut güldü, çarçabuk, firavuna bir atlı ile bir mektup gönderdi. Firavun mektubu alınca: " Kız kardeşimi bütün ülkenin altınlarını da versem kurtarmalıyım „ dedi Develerine atladı. Tam bu sırada haydutlar Tarzanı okla öldürmek için bir ağaca bağlamıya götürüyorlardı .. „

Arkadaşlar, sevgili Afacanlar, diyebilirim ki Şarlo ne denlü güzel, sürükleyici bir romansa, TARZAN *ondan kat kat urunç'udur. " Bay Tekin „ gibi sizi çıldırtacak kadar güzeldir.* TARZANI *iki üç sayı sonra bekleyiniz. Yalnız resimlerine bakark bu romana bağlanmak bile yetişir.* TARZAN, *evlerinizde okunan bütün romanları, dergileri bir yana attıracak kadar eşsizdir, yaş ayırdımı olmadan evinizde herkes* (TARZANA) *bağlanacaksınız.*

Her çağ sizin
AFACAN

Avcı Bay Tekin Yaban Hayvanlar Arasında!..

— Geçen sayıdan —

Önceki yazıların özü: Bay Tekin alezyada avlanıyordu. Birçok yaban yanlar vurmuştu. Şimdi bütün köy lkını korkutan, insanları parçalıyan kara aslanı yakalamış, ağaca bağmıştı.

86 — Kara aslanı ağaca asan Bay Tekin "bunu adamlarımla yakalıyabilirim, gideyim koluyu, arkadaşımı çağırayım,, dedi. Ağaçtan aşağı atladı. Sevinç içindeydi.

87 — Ancak, çadıra gitmek için bir gölden gitmek gerekti. Sulara daldı. Fakat bir türlü çıkamıyordu. Kumlar ayağının altıda kayıyordu. "İmdaaat. İmdat. Kolu, kolu diye bağırmıya başladı.

88 — Bataklığa mı ne saplanmıştı böyle?. Bir türlü kurtulmanın yolu yoktu. Kendisini kurtarmak istedikçe daha çok derinlere batıyordu. Güç belâ kıyıya dek geldi. Durmadan: İmdat.. İmdat,, Diy bağırıyor; Koluyu çağırıyordu,

89 — Bu sırada Aslan ağaçta asılı sallanıp duruyor, Bir yönden de ormanı ve geceyi inletircesine bağırıp duruyordu. Dileği :pi koparmak, kendisini kurtarmaktı. Bir salıncak gibi bir sağa, bir sola gidip geliyordu.

90 — Bu çağda Kolu çadırın yanında duruyardu, sesi işitince: "Nals, inle, bu ses Bay Tekinin imdat çağıyıdır, sanırım, kendisine birşey oldu, usatı al haydi koşalım,, Dedi.

91 — Aslan koca gövdesini taşıyamıyan ipi koparmış. dişlerini gıcırdatarak, ağzını açarak kendisini yerde bulmuştu. İpin de üstündeydi. Bereket ki ipin bir ucu Bay Tekinin eline düşmüştü.

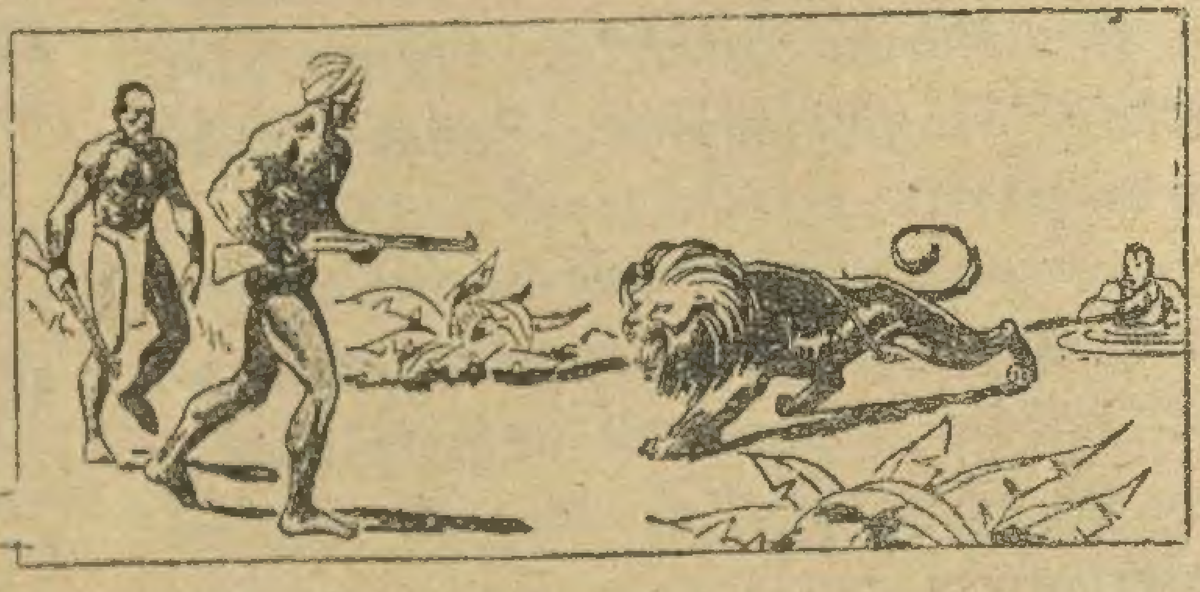

92 — Bay Tekin ipin ucunu bileğine bağladı. Kolu: "Aslana ateş edeyim mi? Diye seslendi. Bay Tekin: "Yok, yok. Havaya bir korşun çek. Yetişir. sonrasını görürsün, dedi.

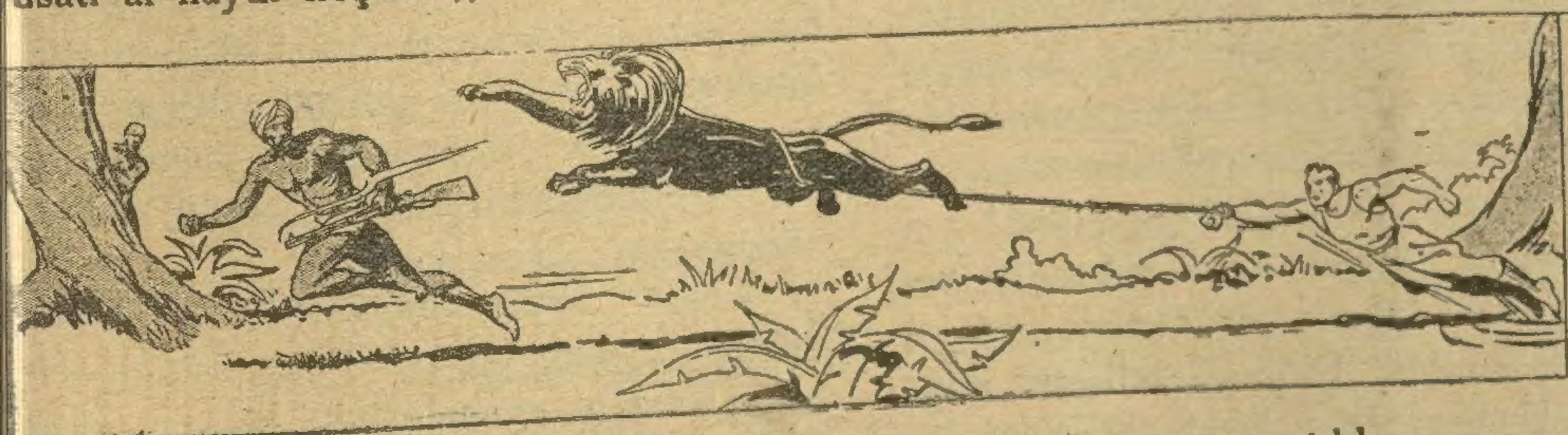

93 — Kolu, kavaya bir kurşun çekti, aslan onun üstüne atıldı, amma bütün hızile ileriye doğru uçarken bataklığa saplanmış olan Bay Tekini de birlikte sürükledi. Bay Tekin kurtulmuştu. Bunu ne de güzel düşünmüştü.

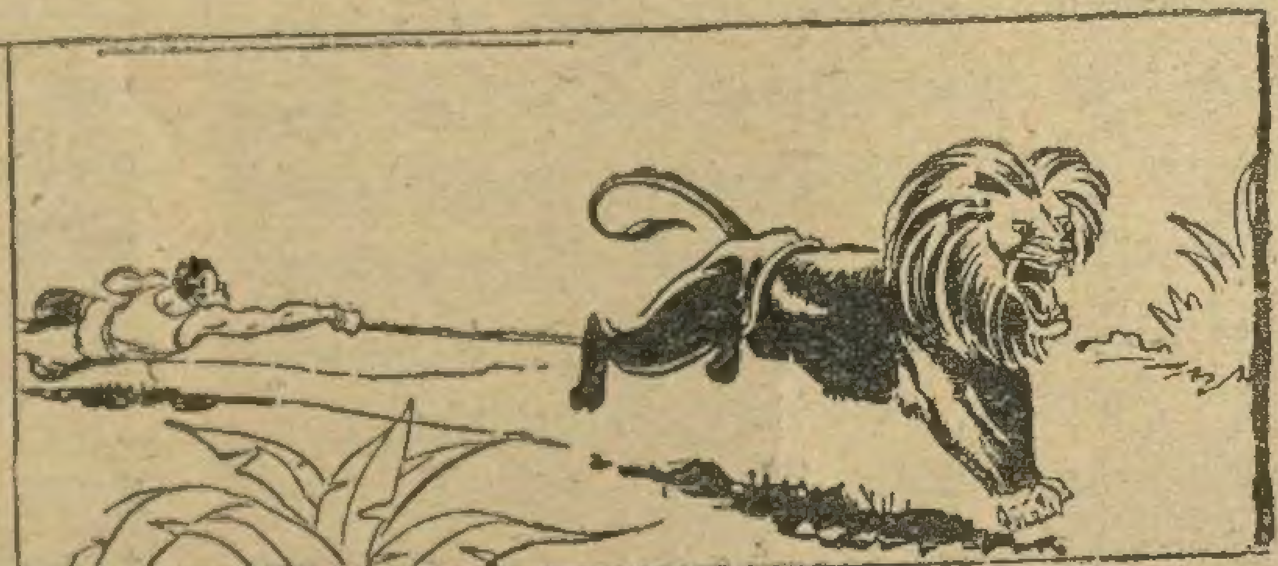

94 — Aslan, Kolunun ardından koşarken arkasında yaman avcımızı da sürüklüyor, götürüyordu. Bakalım bu işin sonu nasıl bitecekti. —Daha var—

BÜYÜK YOLCULUK, 1001 OLANBİTEN ÖTKÜNCÜ

— Geçen Sayıdan —

Birinci Parça

YAZAN:
Sezai Attilâ

Binbir büyücülüğün kaynağı olan Hint İllerinin iç yüzünü sayıp döken bir ötkünçtür. Bilgi, urunç kaynağıdır.

Kaptanı gören Hadinin canı konuşmak istemiyordu. İsteksiz bir şekilde:

— Bovant acunda yapılacak işlerini daha bitiremeden öldüğü için kendi adamlarının arasına kaplan kıyafetine girerek geldi. Yerliler bunu böyle sanıyorlar. Şimdi haksızlığa uğrayanla haksızlığı yapan kaplanın karşısına çıkacaklar. Ya cezalarını, ya da mükâfatlarını görecekler, anladın mı şimdi? Dedi.

Doğan başını sallıyarak:

— Anlamadım birşey doğrusu! Diye mırıldandı.

— Şimdi anlarsın öyle ise, acele etme!

Bu sırada köy ihtiyarlar Karitçeple (Ogant) a giderek, ölmüş babalarının göründüğünü haber verdiler. Bir kaplan kıyafetinde gelen Bovant ın karşısına çıkmalarını istediler. Ogont çarçabuk galeceğini söyledi. Fakat Haritçep kızarak:

— Meeele bitmiştir, dedi, dün akşam peri herşeyi söyledi: Ancak ahali kapının önüne toplanarak bağırıp çağırmağa ve (Karitçep) e birçok elçiler göndermeye başladılar. En sonunda bu da kaplanın karşısına çıkmıya razı oldu, bak istemiyerek kızarak razı oldu.

Ertesi gün saatler geçiyordu. Acaba kaplan yine gelecek miydi? Köyde herkesin konuştuğu buydu.

Akşama doğru Doğan doğruca meydanlığa gitti. Buna bakan, bir yabancının geldiğini anlayan kimse yoktu. Çünkü herkes gözünü dört açmış, heykelin yanındaki ağaçlıklara bakıyor.

— Acaba kaplan görünecek mi? diye düşünüyordu. Bütün köy halkını şu dakikada bundan başka birşey uğraştırmıyordu.

Kaplan dün akşam kendisini şöyle bir göstermiş, sonra da çekilip gitmişti. Bugün ne olacaktı acaba?

Doğan fil sürücüsü Hadinin biraz uzakta durduğunu gördü; ancak ona görünmek istemedi. Tipponun peri ile konuştuğu gecede olduğu gibi iki Parslı kardeş yine köylülerin arasına gelmişlerdi. Bunlardan birisi Haritçep, birisi de Ogont'du. Ağaçlara dayanmış sessiz sessiz duruyorlardı. Yüzlerinde en küçük bir düşünce izi bile belli değildi. Onlar da gözlerini köylüler gibi heykelin bulunduğu yöndeki ağaçlıklara dikmişlerdi.

Bu sırada seyirciler arasından çılgın çılgın haykırışmalar yükseldi. Çünkü kaplan tam heykelin arkasında hurma ağacının yanında görünmüştü.

Bütün başlar birdenbire iki kardeşe çevrildi. Herkes: "Haydin karşısına çıkın„! diyor. Herkes, yapılacak işi yapın! diye bağırıyordu.

— Hariçep önce gitsin, o biraz daha büyüktür. Hak ve sıra onundur! diye barbar bağırıyorlardı.

Pars kabilesinin Beyi olan Haritçepin rengi kül gibi olmuştu. Kurumuş gırtlağından zorluk'a çıkan boğuk bir inilti duyuldu. Sesler yükseliyordu:

— Haydi, ileri Haritçep, ileri!

Tam bu sırada çok yakışıklı bir genç olan Ogont dayanmış olduğu ağaçtan ayrıldı. Delikanlı ellerini göğsüne kavuşturmuş, başını kurumlu bir biçimde kaldırmış olarak güçlü adımlarla kurqan taşı denilen yerdeki kaplana doğru yürüdü.

Kaplan bir törpüyü andıran dilile yalanıyor, bir taraftan da kudurmuş gibi boğuk boğuk homurdanıyordu. Ogont kaplanın bir metre yakininde durdu. Canavar sıkı sıkı kuyruğunu sallıyor, ateş gibi parlıyan gözlerile delikanlının yüzüne bakıyordu. Kaglanla delikanlının burun buruna, karşı karşıya oldukları şu sırade, alanda bir sinek uçsa kanadının vızıltısı duyuluyordu. Meydanlığı dolduran yüzlerce insandan yüksek soluk alan bile yoktu. Her saniye bir kötülük çıkabilir, her saniye canavar kendini gösterirdi. Ogontun delicesine cesareti kim bilir belki de hayatına mal olabilirdi.

Böyle birkaç saniye geçtikten sonra kaplan birdenbire kendini yere attı, acı acı ulumağa başladı.

Yüzlerce gırtlak'an Fyükselen bir sevinç narası yeri, göğü sallamıştı. Ogont gittiği gibi sert, kuvvetli adımlarla kaplandan ayrılarak yerine geldi, bu sırada canavar ansızın hücum etmek için kalktı anıklandı.

Yüzlerce insan ortalığı sarsan bir sesle haykırıyordu:

— Haydi bakalım Haritçep, sıra senin! Sıra senin!!

Haritçep biraz düşündü. Böylece daha çok beklemek, kaplan tarafından parçalanmaktan beter olurdu. Doğruldu, yavaş adımlarla yürüyüşe geçti. Canavarın uğursuz varlığı gittikçe daha yaklaşıyor, sıcak soluğu duyuluyordu. Haritçepi bir titreme sardı, dayanamadı, gözlerini yumdu.

Kaplan bütün canavarlığile silâhsız, desteksiz olan bu zavallının üstüne atladı. Keskin pençelerini, hançer gibi dişlerini delikanlının canına geçirdi. Havayı, yürekler parçalıyan bir ses doldurdu.

Bakanak dayanılacak gibi değildi.

Kaplan Ogontu altına almış keskin dişlerini etine geçirmişti.

Doğan hemen tabancasını çekti, ateş etti. Kaplan dört ayağının üstünde bir kere havaya fırladı, tekrar düştü, fakat Haritçepi yeniden, bu sefer daha müthiş bir inatla yakaladı. Haritçep artık en küçük bir hareket bile yapmıyordu.

Canavar kurbanını yakaladıktan sonra onu ağır ağır ormanın karanlıklarına sürükledi.

Tabanca patladığı zaman Hintliler arasında korkunç hareketler oldu. Çünkü Ogontla Doğan ayni zamamanda yerlerinden fırlıyarak Karitçepi kaplanın pençesinpen kurtarmak istemişlerdi. Bunların arkasından da Tanrının işine karışılmaz! Diye kükriyen yüzlerce bilgisiz kafa atlamıştı. Yerliler barbar bağırıyorlardı.

— Alçak, namussuz yabancı! senin renginden gelen uğursuzluk azmış gibi bir de tabanca attın ha?!

— Yakelayın! Suya atın!

— Heykelin altında kellesini kesin Kurban idin uğursuzu!

Sesleri sesler, homurtuları homurtular kovalıyordu, yüzlerce insan kudurmuşa dönmüştü Doğanı ne olursa olsun boğmak istiyorlardı. Fil sürücüsü Hadi birdenbire ortaya çıkmasaydi, Hintliler belki de Doğanı param parça etmek için sllerinden geleni yapmaktan geri durmıyacaklardı Hadi ilk rastladığı adamı kollarından tutup itti. Sonra da Doğanı elinden yakalıyarak geriye aldı:

— Ey sayın kamu, bu çocuk haksızlık etti, günah işledi, ancak bunu bilmeyerek yaptı. Bu bir Türktür. Türkler iyi yürekli insanlardır! Kudurmuş bir kaplanın karşısında silâhsız bir adam görünce dayanamadı, böyle yaptı, diye söyledi. Sağdan, soldan sesler yükseldi:

— Onu bırak Hadi! Yoksa olacaklar sana olur!.

Bu sesler duyulunca iş anlaşıldı.

Doğanla Hadi ceplerinden ikişer tabanca çıkardılar. Hadi:

— Yürüyün bakalım yerlerinize! Baba Ya da Doğana el uzatanın karnını dumanla dolduracağız! diye haykırdı.

Bu sözler istenilen dokunuşu yapmıştı. Rajotların hiç birisinde olmayan bu ateşli silâhın, kaplandan daha korkunç olduğunu bilen tutsak Hintliler gerilediler, Doğanla Hadinin çevresinde büyük bir boşluk oldu.

Hadi:

— Gel! dedi, bunların ilk korkusundan istifade ederek uzaklaşalım!

Tabancaları ellerinde olduğu halde geri geri çekildiler. Alandan uzaklaştılar.

Arkalaaından vahşi homurtular yükseliyor, çeşit çeşit söğmeler duyuluyordu.

Dağanla Hadi biraz sonra kulübelerine ulaştılar. Alp kapıda duruyor, sabırsızlıkla Doğanı bekliyordu, geldiğini görünce:

— Tanrıya bin şükür gelebildin, dedi. Ne oldu, tabanca patladı? Sonra da ortalığı bir cehennem gürültüsü sardı. Bu üzüntüden ölebektim!

Doğan olup biten şeyleri anlattı. Bu sırada Tippo da uyandı:

— Ne var, ne oldu?.. Ona da anlattılar. Tippo olan şeylere pek te aldırış etmedi. Yalnız yol hazırlıklarına başlayın, yarın yola çıkacağız! Unutmayın dedi.

Arkasından da:

— Haritçep öldü ha?! Öldü ha?! Diye iki kez sordu, sonra da:

— Hımm! Yalancı acun!! Diye bir kaç gez başını salladı.

— Sonu var—

Bilmeceli Hikâye

Bundan birkaç sayı önce bilmeceli masalımız afacanlar arasında büyük bir merakla okunmuştu. Bugün de size bilmeceli bir Çin hikâyesi anlatıyoruz:

Çin sarayları içinde 400 milyonluk Çin budununa hakanlık eden Kaan Yangçenin çok güzel bir kızı vardı.

Bu kızın çekik gözleri, dal gibi vücudu, eşsiz güzelliği, gün doğusundan gün batısınadek yayılmıştı.

Turanto adını taşıyan bu kız için nice masallar uydurulmuş, nice Prensler ona, görmeden gönül bağlamışlardı.

Turanto, küçüklüğündenberi sarayın bahçesinde gezer, dadısile konuşurken:

— Ah, sevgili Bayan Ti-çe derdi, yaşadığım son yıla kadar bu bahçede, bu ağaçlar altında bir kuş gibi başı boş kalsam, bir kuş gibi dolaşsam..

Dadısı:

—Yok,yok Turanto, bu, olamaz, yarın sen 17 yaşına gelecek, büyük bir prenses olacaksın, derdi. Seni sürü sürü delikanlılar istiyecek, yedi acunun yetmiş bin prensi gelerek seninle evlenmek dileyecek. Babanın sarayında, bu bahçe ve ağaçlar içinde sen ancak daha birkaç yıl dolaşabileceksin.

Küçük Turanto o zaman içini çeker:

— Bayan Ti-çe, ciğim, ben evlenmek istemiyorum, ben evlenmiyeceğim, der hırçınlaşırdı.

İşte Turanto artık koca bir kız olmuştu. 18 yaşının güzelliği ile bir yıldız gibi, parıldıyor, onu istiyenler her gün annesinin babasının tahtına yüz sürüyorlardı.

En sonunda Hakanla Yuca bayan kızlarını karşılarına alarak:

— Sevgili kızımız, dediler, bak artık büyüdün, büyük bir kız oldun. Seni isteyenler pek çok., Artık seni evlendireceğiz.

Turanto bir gün, iki gün:

— Olamaz, ben evlenmiyeceğim.. dedi. Ancak babası ile annesi hergün kendisini evlensin, diye sıkıştırıyorlardı.

Turanto, hırçın babasının annesine ne biçimde kızgın davrandığını, onu hergün nasıl azarladığını bildiği, gördüğü için evlenmekten yılmıştı.

En sonunda babasile, annesinin sıkıştırmalarına dayanamadı:

— Peki, evlenirim, amma benimle evlenmek isteyen gençlere üç bilmecem var, dedi. Kim bu üç bilmeceyi bilirse o benim kocam olacak.. Bilemezse onun kafasını cellâda vereceğim.

Bir çok günler bir çok gençler, Prensler, Noyanlar Çinin dört bucağından bu Çin güzelile evlenmek için geldiler, Prensesin karşısına çıkarıldılar, genç kız hepsine ayrı ayrı üç bilmece soruyor, ancak,hiç birisinden doğru karşılık alamıyordu. Gelenler birer birer cellâdın satırı altında can veriyordu.

Bu ölüm duyumları, ülkenin her yönüne az çağda yayıldı, gençler korktu. Prensesle evlenmekten hemen hemen vazgeçildi. Evlenmek isteyenler üç bilmeceyi bilemiyorlar, kafaları birer birer kesiliyordu.

Turantonun babası kuşları pek çok severdi. Sarayında büyük bir kuş asılı bulundurur, acunun en küçük kuşlarına varıncayadek burada her çeşit kuştan beslerdi.

Bu kuşlara kim bakardı, bilir misiniz ?. Genç bir delikanlı.. Bu delikanlı ne bilmece olursa bilirdi. Kendisine o denlü inanıyordu ki her sorana:

— Ben Prensesle evlenmek istesem, onun bilmecelerini çarçabuk bilirim, derdi. Ancak, ben de evlenmek istemiyorum.

Bu sözler kulaktan kulağa geçerek ta..' Prensese kadar vardı. Genç kızın bu duyum onuruna dokundu. Kendisile bukadar Prensler, noyanlar evlenmek istesin de, nasıl olur da bir kuşçu evlenmek istemesin ?. Bu olur şey miydi?

Bu düşünce kurdu prensesin yavaş yavaş içini kemirmiye başladı. Kuşçu delikanlıyı görmek isteğine düştü. Bir gün onu odasına çağırttı:

Genç delikanlı prensesin karşısına çıkınca onun ayaklarına kapanacak yerde vurdum duymazlık gösterdi. Genç kıza aldırış bile etmedi. Hattâ:

— Bayan Ece, sizde hiç acıma yok mu? Sizde yürek bulunmaz mı? Çinin en güzel delikanlılarını nasıl oluyor da öldürüyor,cellâda veriyorsunuz, diye çıkışı.

Prenses şaşırmıştı. Şuna üç bilmeceyi sormak, başını cellâda vermek andım olsun!,, Dedi. Babasına koştu:

— Baba, dedi, kuşçu başınız olacak genç, üç bilmecemi bulacağını söylemiş, yarın kendisini çağırın, bakalım karşılık verebilecek mi?

Dedi.

Kuşçu başıya duyum gönderildi. Ertesi gün sarayın büyük salonunda bakanlar, generallar toplandı. Kuşçu başı çağırıldı. Kaan Yang-çe ile Turanto yüksek tahtın üstünde oturuyorlardı.

Tutanto bugün o kadar güzel elbiseler giymiş, öyle süslenmişti ki Kuşçu başıya ne olursa olsun, kendisini beğendirme için elinden gelen herşeyi yapmıştı. Yıldızlar gibi parlıyordu.

Kuşçu başı, yine hiç korku göstermeden salona giriyor. Bu yüreklilği Turanto'yu bir kat daha kendisine bağlıyor, kızın içinden bir duygu:

— Ya evlen.. Ya öldür. Diyor.

Gerçekten Turanto iki duygunun elinde tutsak gibidir. Bir duygusu kendisine:

— Şu seninle evlenmek istemiyen gence kendini beğendir, diyor, bir duygusu da:

— Şu seninle evlenmek istemiyen gençten öcünü al, başını cellât şatırile uçurt! diyordu.

Prenses ilk bilmeceşini delikanlıya sordu:

— Bir tepsi içinde üç bardak sarap var.. Bunlardan hangisi zehirlidir ?.

Kuşçubaşı:

— Hangi şarap bardağı olursa olsun, zehir hangi bardağa dökülmüşse o şarabın içindedir. Dedi.

Kuşçunun verdiği bu karşılık doğru görüldü. Prenses ikinci sorgusunu sordu:

— 100 kilo ağırlığında bir altın heykeli iki parmakla tepe aşağı edebilir misiniz ?.

Kuşçu, hiç bozulmadan cebinden küçük bir ayna çıkartarak:

— Buyurun, prenses, iki parmağımla tuttuğum şu aynaya göz atarsanız 100

kilоluk heykeli tepe aşağı görürsünüz, dedi.

Prenses, bilmecelerini bildiği ve kendisile evlenmek isteyen delikanlıyı evlenmiye mecbur edeceği için bir yönden seviniyor, bir yönden de kafasını cellâda veremiyecek diye korkuyordu.

En sonunda üçüncü bilmecesini sordu:

— Gözümdeki kirpiklerin sayısı ne kadardır?.

Koşçu delikanlı yine istifini bozmayarak:

— Bunu bilmek çok kolay, Prenses, dedi. Bir dakika içinde bütün kirpiklerimi sayabildiğiniz, kadar. .

Kuşçunun kirpiklerinin bir dakika içinde sayılmasına hiç bir yol olmadığı için bu karşılık ta iyi görüldü..

Artık kuşçu ile evlenmekten başka yapacak bir iş yoktu. Ancak öcünü alamadığı bu sert erkekle Prenses şimdi de evlenmek istemiyordu. Genç kuşçu bunu anlar anlamaz:

— Yüce Prenses, dedi, ben de size bir bilmece soracağım. Eğer bilirseniz sizinle evlenmiyeceğim.

Prenses bu bilmecenin ne olabileceğini merak ederek bir hizmetçi kılığına girdi, kuşçubaşının arabasına binerek evine gitti. Genç delikanlı evde genç hizmetçiye:

— Prensese verdiğim cevapları beğendin mi? diyerek saçlarını okşadı.

Ertesi gün olmuştu. Delikanlı yine saraya koştu. Prensesin karşısına çıktı ve bilmecesini sordu:

— Dün gece evde hangi kızın saçlarını okşadım? dedi.

Bu öyle bir sorgu ki prensesi şaşırtıyordu: Benim..Dese onuruna dokunacak, demese bilmeceyi bilemediği için kuşçu ile evlenecek.. Bunları düşünürken içinden gelen bir sevgi duygusile kuşçu ile evlenmek dileyor ve cevap veriyor:

— Benim saçlarımı..

Hemen iki gencin düğünleri yapılıyor. Kırk gün, kırk gece eğleniliyor, yenilip içiliyor, gençler dileklerine eriyorlar. Bu düğünde bilmiyoruz, nedense kesilen delikanlılardan bile bir kaçı bulunuyor.. Yalnız bu düğünden pek çok sıkılan çellat oluyor. Çünkü

ŞEN SÖZLER

Süt nasıl alınır

— Bayan bana bir kilo süt versene.

— Yavrum süt tartılmaz ki, ölçü ile satılır.

— Öyle ise bir metre kadar ölçüver!

Kuşçu dükkânında

Müşteri dükkânın çırağına:

— Bir maymun istiyorum!

Çırak:

— Bir maymun mu? Bilmiyorum. Biraz durun hele..

Dedikten sonra içeride olan dükkân sahibine seslendi:

— Usta gel buraya, seni istiyorlar!

Hangi ülkelerin Donanmaları yok!.

Avrupada alay olsun diye İsviçrenin donanmasından bahsederler. Çünki İsvriçrenin ne denizi, ne de donanması vardır. Fakat bunda alay edecek bir iş yok ki. Donanması olmıyan daha nice ülke vardır. Haydi zıhlısı olmıyan ülkeleri beraber sayalım da görün, bunlar kaç tanedir:

Avusturya, Belçika, Bolivya, Kostarika, Çekoslavakya, Guvatemala, Hayti, Honduras, Macaristan, Dominik cümhuriyeti, Irak, İrlanda, Litvanya, Liberya, Lügzemburg, Nikaragva, Panama. Paraguvay ve El-Salvetor...

Bu ölkeleri harita üzerinde bulabilir misiniz? Atlaslarınızı açıp bir deneyiniz bakalım!

bu kaniçici adamın düğünden sonra büyük bir geliri elden gidiyor.

Son bilmece

Şimdi biz son bilmecemizi size soruyoruz, çocuklar?. Cellat niçin bu düğünden sevinmemiştir?. En büyük geliri hergün bir delikanlıyı satırdan geçirmesi midir? yoksa başka bir gelir midir?. Hikâyemizin son satırlarından bunu kolayca bulabilirsiniz.

Armağanlarımız

Bu son bilmeceyi bilenlerden yirmi kişiye bedavadan birer "Miki fare devler ülkesinde,, ile "Miki fare cüceler ülkesinde,, armağanları verilecektir. Karşılıklar, Pazartesi günü akşamına kadar postaya verilmiş olmalıdır.

Hikâyeci

Hastanın karşılığı

Aksi bir çiftçi doktora:

— Doktor hiç te iyi değilim.. İlâcın beş para etmedi.

Doktor:

— Nasıl beş para etmedi. Bak iyileşiyorsun. Bacakta doha biraz şiş var amma ben hiç te tasa etmiyorum.

Köylü:

— Tasa etmezsin ya.. Şiş senin bacağında olsun da bak ben hiç tasa çeker miyim?!

Dükkâna gider, yenisini alırsın!

Yeni bir paraşut yapan Bay Sivrikafa, bunu deneyecek olan tayyare pilotuna şöyle öğüt veriyordu:

— Üç bin metreye varınca bir.. İki.. Üç.. Dört... Beş... diye sayar ve kaldırıp kendini tayyareden aşağıya atarsın!

Bunun üzerine pilot:

— Ya açılmazsa?!

Diye sorunca Bay Sivrikafa:

— Paraşut açılmazsa, dükkâna gidip bir başkasını alırsın! dedi.

Eşeği çağır da..

— Sen beni eşek yerine koymuşsun ha?

— Evet.

— Bana tarziye vermeni bekliyorum.

— Eşeği getir de tarziye vereyim.

Körlük te kötü

Kör taklidi yapan bir dilenci kendi kendine söyleniyordu:

— Kör olmanın fenalıkları var. Bana bozuk, taklit paraları veriyorlar, hiç ses çıkaramıyorum..

Osmanlıca

Bu yıl ilkmektebe başlıyan Yelman akşam yemeğinde babasına sordu:

— Baba osmanlıca artık ölü dil oldu değil mi?

— Öyleya oğlum..

— Peki babacığım, onu niçin gömmüyorlar?

Deniz Kurdu D

Deniz Korsanlarımızın babayiğitliğini bu romanda oku...

Genç Bryram Reis, Barbaros kardeşlere, Aydın, Sinan, Murat Reislere, büyük ünlü Kurt oğullarına gerçekten yakışan bir çırak idi. Hele Turgut Reis gibi dünyaya eşi pek seyrek gelen bir kahramanın çocukluktanberi yoldaşı olması, Turgudun her giriştiği kanlı, şanlı, romanlık savaşlarda bulunması bütün korsanlar içinde ona pek büyük bir değer vermişti.

Ancak bizim deli oğlanda bir kafa vardı. O, Turgut Trablusgarp valisi oldukutan sonra ondan başka hiçbir kumandanın buyruğu altına girmemiş idi. İsteseydi o da başına beş on, belki yirmi gemi bile toplıyarak korsanlık edebilirdi. Ancak o, yalnız başına dolaşmayı, tek gemisile en korkulu işlere girişmeyi iş edinmişti.

Bayram Reis tek gemisile öyle işler yapmıştı ki: Korsika, Sicilya, İtalya ve İspanya yalilarında ona «Şeytan Bayram» diye ad takmışlardı.

O çağlarda Bayram Reisin çok taşkın, baskın işlerinden biri daha herkesin dilinde geziyordu.

O vakitler Ceneveliler de Venedikliler kadar güzel, kuvvetli gemiler yapmakta ad, san almışlardı. Hele Cenevizlerin kalyonları, mavunaları dış denizlere çok çıktıklarından Venedik büyük teknelerinden daha iyi idi. Bu sırada Cenevenin en ünlü deniz alış verişçilerinden (Civani - Kastelli) büyük bir hevesle biribirinin eşi olmak üzere iki küçük kalyon yaptırmıştı ki: Arma ve yelkenlerinin düzenindeki yenilik, teknelerin güzelliği bütün Ceneve kaptanlarile komşu limanlar kaptanlarının ağzında geziyordu.

Ayırt olmıyacak kadar biribirine benzeyen bu iki kalyon yavrusu az zamanda yörüklükleri ile de Akdeniz sularında ün kazandılar. Hatta Bayram Reis o büyüklüğü ile meşhur kadırgasile bu kalyonların arkasını kaç kere kovmuş ise de yetişememişti.

Ancak Reis, kan ter içinde kalan forsalarına (hıristiyan tutsaklarından kürekçilerine) acıyarak kovuşuna son verdiği zamau bu güzel teknelerden birini ele geçirmiye and içmişti.

O zamanlar kalyon denilen küreksiz, sade yelkenle kullanılan gemiler Akdenizde yeni türüyordu.

Türk imparatorluğun donanmasında daha bu türlü tekne yoktu; ancak Türk korsanları her vakit Cenevenin, Katalonyanın, İspanya ile Portekizin bu gemilerine rastlayıp dövüşecek yerlerde dolaştıklarından genç Bayram Reis bu teknelerden bir tane elde etmeyi ve bunları kullanacak usta Türk gemicileri yetiştirmeyi iyice kurmuştu.

Ustası Turgut Reisin bir sözünü her çağda içinden geçiriyordu. Bu babayiğit adam ona demişti ki:

— Bayram, sözümü usunda tut; bir gün bu kürekli kadirgalar kalkacak; hep yelkenle kullanılan kolyonlar, (parça) lar ile deniz döğüşleri olacaktır. Yağınlarımız gemilerini ha bire büyütüyorlar, yelkenlerini, armalarını daha düzenli yapıyorlar. Biz Türkler b...
kalyonculuğu öğrenm... k...
etmez.

Evet, işin doğrus... bu...
da, sığ sularda, dar ...
hem kürekleri, hem ... y...
lar, korsanların kulla...
tinler yılan gibi yürü...
bir fırtına çıkıp ta d...
rüzgâra karşı gitmek ...
vakit yelkenli kalyon...
varlanıp geliyor, silâ...
ince kürekli kadırgal...
eritiyordu. İşte bunu...
ki: Türk korsanları ...
hem kadırga ve brig...
rektir.

Bütün bu düşünce...
korkulu işlere girişip ...
gönlü, Akdeniz yalıla...
son düzende gemileri ...
la) kalyonlarından bir...
kışkırtıyordu.

Bu dileğine ermek ...
neve kalyonlarını bütü...
uğraşdise de işi hep ...

Delikanlının art...
Bu kahbe Civaninine ...
yordu?

Bu İtalyan satını...

Çizen: ORHAN HALİL

FACAN ACUN YOLCU...

Afacan, Topuz. Bilgin yürüdüler, yürüdüler, fil arkalarından gitti, ancak ne bir yudum ekmek yemişler, ne bir yudum su içmişlerdi. Dilleri kurumus, karınları vahşi davulları gibi çalmaya başlamıştı. Hele Dikkulağın dili açlıktan bir karış uzamıştı.

48 — Gide gide bir tuhaf ağacın yanına geldiler. Yemişleri çok yukarıdaydı. Üstüne çıkamıyacaklardı. yemişlere ağızları sulanarak bakıyorlardı.

49 — Ancak, fil imdatlarına yetişti. Hortumunu uzatarak ağçcı yere doğru çekti, Şimdi üçü de yemişleri birer birer kopardılar Afacan gülüyor, seviniyordu. Bir karış uzayan dilleri yine içeri çekilmiş açlıklarını gidermişlerdi. Sadık kalan bu filin yaptığı bu iylikten dolayı hepsi kıvanç içinde kusursuzca hareket ediyorlardı.

136

li Bayram

Yazan: *Ali Rıza Seyfi*

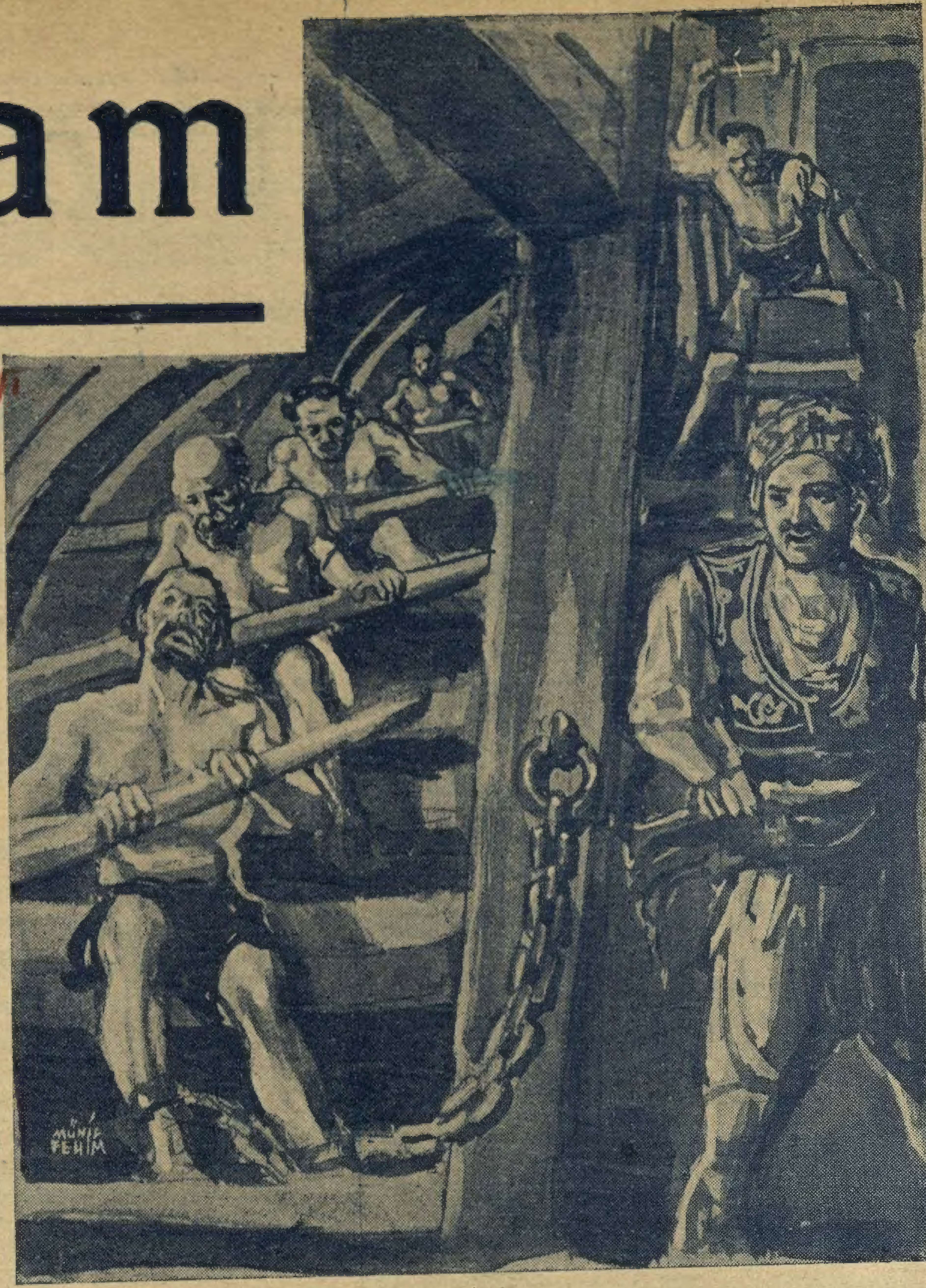

ola gitmezsek, bu
ru kabadayılık para

; rüzgârsız havalar-
la adalar arasında
enleri olan kadırga
nce, hafif birigan-
lanışlı idiler; ancak
rpınmıya başlayınca
iş değişiyordu. O
a) lar dağ gibi ya-
nıya yer kalmadan
parçaları gibi kırıp
yram Reis anlıyordu
yapacağı işe göre—
em de kalyon ge-

başka genç reisin
k dileği ve ateşli
n güzel, küçük ve
fte (Civani - Kastel-
geçirmek için onu

yram Reis bu Ce-
az denizde avlamıya
i.
i iyice coşmuştu.
şeytanlar mı koru-

güzel gemilerinden birini olsun şimdiye kadar neye alamamıştı? Bayram Reis herşeyi düşünmüştü. Sanki kolyonları eli geçirmiş gibi hıristiyan tutsakları içinden kalyon gemiciliğini bilen birçoklarını seçmiş, başka korsan kaptanlarının elinde olan böyle tutsakları, yerine iki tutsak vererek toplamıştı. Bunlar şimdilik Türk gemicilerini dört köşe yelkenli kalvonları kullanmıya alıştırabilirlerdi; bundan başka Türk korsanlarile dost geçinen Fransızlardan da usta kalyoncu bulmak kolaydı.

Evet, bunların hepsi yapılmıştı; fakat Sinyor (Civanni Kastella) nın kalyonları Trablusgarp limanında, Babülbahir iskelesi önünde değil, hâlâ Ceneve limanında, ba zengin satıcının köşkü karşısında nazlı nazlı yatıp duruyorlardı.

Yağın memleketindeki gemiye Bayram Reisin şimdiden gem hazırlaması denizde balık pazarlık etmekten başka ne idi?

Delikalının yavaş yavaş kan başına sıçrıyordu. İşi bilen Türk kaptanları arasıra Bayrama takılıyorlardı

— Gel bakalım kalyoncu! Nerde senin kalyon?

Delikanlı en sonra bayağı delicesine bir plân tasarladı: Madem ki kalyonlar denize gelmiyordu; o kalyonlara ayağına gidecekti.

(Sonu var)

ĞUNDA **Önceki yazıların özü:** Afrikada bir uçakla dolaşan Afacanla Topuz yere düşmüşlerdi. Yamyamlar onları kovalıyordu.

50 — Yemekten sonra ağacın al-
a yattılar. Karınları öyle doymuştu
davul gibi şişmişti. Derin bir öğle
kusuna dalmışlardı ki Adam kokusu
ran yılanlar, çıyanlar akrepler yan-
na gelmeğe başlamıştı.

51 — Fil bunu görünce bir kurnazlık düşündü. Sevgili kurtarıcılarını bu pis canlılardan kurtarması gerekti. Hepsini hortumile birer birer tutarak ağacın en yüksek tepesine çıkardı, orada korkusuzca uyumaları için aşağıdaki zehirli hayvanlardan kurtardı.

52 Derin bir uykuya daldılar. Zeki fil ağacı hortumile beşik gibi sallıyor "eeee... eee.. eee.. ninnnni,, diye bir de türkü söylüyordu. O kadar rahat uyuyorlardı ki şimdiye kadar böyle bir rahat uykuya tesadüf etmemişlerdi.

— Daha var —

137

MONOLOĞ

Zengin olsaydım!

Zengin olsaydım!...

İşte herkesin söyliyebileceği bir cümle! Hem bunu söylememiş olan ağız var mı?.. Acaba yüreğinin en iç köşesinden; yahut açıktan açığa:

— Zengin olsaydım, şöyle yapar, böyle ederdim.

Demeyen var mıdır?

Zengin olmak sözü; ne güzel, ne sıcak; ne de cana yakın geliyor, değil mi? Evet zenginlik tatlı bir rüya ancak bunu uyanık iken gören bahtiyarlar pek az!

Ben zengin olsaydım ne yapardım diyecek değilim. Çünkü herkes bunu anlatmağa kalkar. Herkese benzememek için ben de zengin olsaydım neler yapmazdım diye söze başlıyacağım:

Zengin olsaydım otomobil almazdım. Ben otomobili sevmiyorum işte.. Bunun birçok sebepleri de var. Büyük yolculuklar için ben demiryolunu, otomobilden üstün tutarım. Vagonda insan istediği gibi geniş, geniş yerleşebilir; bacak bacak üstüne atar' kalkar. dilediği yere gider, yemekli vagona girer; bütün bunları yaparken de tren aldırış etmez; yürür gider.. Hem, trenlerde kaza da azdır!.

İşte görüyorsunuz ya; ben zengin olsaydım otomobil satın almazdım!

Bundan başka hizmetçi de tutmazdım. Hizmetçi mi; aman... Aman! Büyük sözüme tövbe! Benim uşağım filân yok ama, kendi kendime düşünüyorum. Ne yaptığını gözetleyen birisinin boyuna başı ucumda dolaşması, herhalde can sıkar! Hayır, hayır, hizmetçi, uşak istemem! Yaşasın hürriyet!.

Anlıyorsunuz ya, zengin olursam hizmetçi, uşak tutmayacağım...

Zengin olursam yapmayacağım işlerden birisi daha; apartman, konak. yazlık köşk gibi mal mülk de alacak değilim.. Ben öyle bir tek yere bağlanacak adamlardan değilim.

Dilediğim, göğlümün istediği yerde gidip oturmasını severim. Mektep tâtili oldu mu, ver elini Büyükada, bir iki haftada canım sıkılmağa başladı mı, tası, tarağı topla haydi Tarabye, Beykoz, Bakırköy, Florya plâjları; sizin anlıyacağınız; Nerede eğlence ve değişiklik varsa, ben cennet kuşu da orada..

Gel gelelim apartıman işine; benim zengin olduğumu ve her kış bir apartımanda oturduğumu duyan züğürtlerin gözü benden ayrılmıyacak.. Neme lâzım: zengin kişinin yazlıyacağı ve kışlıyacağı yer belli olmamalı işte..

Bunu da anladınız değil mi? Ben zengin olursam konak, şato, apartıman gibi hantal şeyler alacak değilim!..

Zengin olsaydım resim tabloları gibi rahatsızlık veren süsleri almazdım. Nedir o, gözünü aç karşında hep o tablo, başını dön göreceğin hep o tablo. Gözlerime yazık değil mi? Onlar da değişik manzara istemez mi? Hem resim kolleksiyonu dedin mi? Hep eski tabloları toplamak lâzım! Benim tozlu, küf kokulu nesnelerle işim yok.. Daha neler, omuzuna eski bir çuval al «Eskiler alayım» diye sokak, sokak dolaş!

Olmaz canım, olmaz.. Ben zenginleşirsem eski tablo almam!..

Elmas? Pırlanta.. Yakut.. Zümrüt? Niçin?.. Bunları da hiç almma. Böyle

taşlara para verdin mi: Ha çaldılar, ha çalacaklar diye ödün patlasın dursun!.. Hem kıymetli taşların taklitleri de çok; ben bunları nereden tanıyacağım? Neme herek; verecek param yok doğrusu! Korkulu düş görmektense uyanık kalmak daha iyi,.

Ben zengin olsaydım kotra, yat gibi tekneler de almazdım. Beni deniz tutar! Eğer usuma eser de deniz yolculuğu etmiye kalkışırsam, acentalardan birine gider, biletimi alır, kocaman bir vapurla dolaşıp dururum.. Bu hem daha rahat; hem de daha ucuz değil mi? Kocaman şehirlere benzeyen şimdiki vapurlarda deniz tutması da az olur.. Kotra, yat gibi tehlikeli şeylerde de gözüm olmadığını anladınız ya!

Zengin olsaydım koşu atı beslemezdim. Ben at yarışlarının nasıl yapıldığını bilmem ki! Hem ata da binemem. Bundan başka kumardan da hoşlanmam. Diyorlar ki at yarışlarında hangisi birinci gelecek diye bahsa tutuşup kumar da oynarlarmış... aklımın ermediği işlere para yatırmak, budalalık olacağından koşu atları filân satın almam, diyorum size.

Zengin olsaydım, çay eğlenceleri, yemek ziyafetleri de vermezdim. Güzel güzel paracıklarımla tanımadığım, şöyle bir iki defa görmüş olduğum bir takım adamların ne yerine karınlarını doyurayım? Belli ki herifler ceplerimdeki para için yüzüme gülüyorlar. Karınları doyduktan sonra arkamdan kim bilir neler derler?

Kendime aptal, sersem dedirtmek için elâlemin karnını doyuramam doğrusu!

Çevremde sayısız kıskançlar peydahlamamak için öyle şık, göze çarpar, cici bici elbiseler de uiymem. Sade, temiz giyinirim. Elbise dolabımda öyle düzünelerle elbiseler, kürklü paltolar, ipek takımları bulundurmam. Ne oldum budalası yerine geçecek değilim. İnsana züppe de derler ha!

Şimdi de siz bana diydceksiniz ki: bütün bunları yapmamak için zengin olmıya lüzum yok; ne diye çeneni yorar durursun?

Hakkınız var; bu kadar gevezelikten sonra ben de kendi kendime bu sorguyu sordum.

Kırılığını bulamadım. Ben bu halimle, zengin olmadan bile kendimi şen ve neşeli bulmaktayım. Yalnız şurasını da söylemeden geçmiyeyim: Zengin olsaydım bül bol yardım ederdim. Ben yoksulluğa, sefalete hiç dayanamam. Herkesi karnı tok sırtı pek görmek isterim. İşte bunun için, paralı olsaydım bütün zenginliğimi soysal yardımlara dağıtırdım.

AFACAN

Şarlo Afrikada No: 9

25 — Elektrik şarında Şarlonun başına daha neler gelmedi ki... Akşam olmuştu, bay Dingo ile karısı Şarlo ile Beşkarışa:

— Geceniz hayırlar olsun, artık uykunuz gelmiştir, yatınız, dediler.

Şarlo ile Beşkarış merdivenlerden yatak odasına çıkmıya başladılar. Şarloya güzel bir yatak odası gösterildi. Fakat Şarlo o denlü şaşırmıştı ki yatağa ayakkabı ile giriyordu. Birdenbire bir dolap açıldı, iki makineden el Şarlonun başından şapkasını, elinden bastonunu aldılar.

26 — Makine eller bununla da kalmadı. İki el daha yetişti. Bir çift el ayakkaplarını, bir çift el ceketini, boyun bağını aldı, Şarlo bir don, bir gömlekle kalmıştı. Makine eller Şarlonun elbiselerini dolaba güzelce yerleştirdiler. Şarlo bu işe hem şaşmış, hem de güçlük çekmeden soyunduğu için pek sevinmişti. Fakat Şarlo hâlâ yatmıyordu. Demir kollar Şarloyu yine kollarından tutarak bir top gibi yatağın içine fırlattı, yatırdı. Şarlo: "Bu ne biçim ev yahu, bu ne elektrikli icat.. Beşkarış ta şimdi kim bilir nasıl yatıyor,, diye düşünüyordu.

27 — Şarlo güzel bir uyku geçiriyordu ki birdenbire kafasına:

— Danl. diye bir tokmak indi, Şarlo bunu rüyasında sanarak ansızın uyandı. Fakat tokmağın gerçekten kafasında olduğunu görünce ağlıyacak gibi oldu. Meğer Şarloyu sabah uykusundan uyandırıyorlarmış. Kafasında şimşekler çakan Şarlo yerinden doğruldu. Fakat dolaptaki gizli makine eller yine birdenbire ortaya çıktı. Çarçabuk pantalonunu ayağına giydirdiler. Ceketini sırtına geçirdiler. Bir dakika geçmemişti ki Şarlo giyinmişti. Şapkası başına konuluyor, bastonu eline veriliyordu.

— DAHA VAR —

RAKAM OYUNLARI

Kendinizi deneyiniz bakalım... Şu sorgulara karşılık bulabilir misiniz?

1 — Kaç ördek var?

Çiftçi Özcan, oğluna soruyor:

— Oğlum eve kaç ördek sürdün?

Oğlu cevap veriyor;

— Bir ördeğin önünde iki ördek; Bir ördeğin gerisinde iki ördek ve iki ördeğin ortasında bir ördek vardı...

Sürüde kaç ördek olduğunu bulabilir misiniz?

2 — Kaç otomobil gönderilecek?

Düğün evi, bir garaja 59 kişi için otomobil gönderilmesini bildirmiş..

Garajda 9 kişilik büyük otomobillerle dörder kişilik küçük otomobiller vardı. Bunların her ikisinden de gönderildi. 59 kişinin hepsi bindi ve otomobillerde boş yer kalmadı.

59 kişi nasıl yerleştirildi?

Karşılıklar

1 — Sürüde üç ördek vardı.

2 — Önce bir otomobil deneyelim: Buna dokuz kişi binince geriye 50 kişi kalır. 50 de 4 sayısı tamtamamına olmadığı için küçük otomobiller işe yarayamaz.

Şimdi de iki otomobil deneyelim: Bunlara 18 kişi yerleştirilince geriye 41 kalır ki bunları da küçük arabalara taksim edemeyiz. Haydi şimdi üç otomobil deneyelim: Dokuz kişi yerleştirdik mi 27 kişiyi oturtmuş oluruz, geriye 32 kişi kalır. Şimdi de 8 küçük otomobile tam otuz iki kişi oturtabiliriz.. Demek ki garajdan 3 büyük 8 küçük araba gönderimişti.

Ellere kuyu kazma Sen içine düşersin..

Anadolu Masalı

Yazan: NECDET RÜŞTÜ

— 1 —

Davut Anaboluda kan içen bir hayduttu,
Bıçağını çekerek, herkese kafa tuttu!...
O, yalnız para çalsın.. Yoktu bundan ötesi;
Omuzunda martini, arkasında çetesi,
Geeeleyin köyleri habersizce basardı:
Etrafı Nemrut gibi, kavururdu, kasardı!.
Elinden hiç düşmiyen keskin. kanlı bıçağı
Kaç adamı doğradı, söndürdü kaç ocağı!..
Nice yıllar vermedi bu hırsız halka aman,
Küpünü doldurunca, oldu bu işten pişman:
Davut eşkiyalıktan birgün elini çekti,
Ömrünü bu parayla sesiz geçirecekti!...
İzini kaybettirdi, adını unutturdu,
Uzak, gizli köylerin yol'arını tutturdu!..
Çetesini dağıttı, artık çıkmadı dağa,
Başladı uzak, ıssız yerlerde barınmıya!..

— 2 —

Baharın geldiğini anlıyınca her sene
Çövreklendiği yerden meydana çıkıp yine
Nasıl değiştirirse yatağını bir yılan,
İşte Davut da böyle, yılan gibi, her zaman
Yerini değiştirip köyden köye giderdi,
Yabancı bucaklarda gezmekti onun derdi!..
Eski haydut bu yıl da bu küçük köye geldi,
Bu köyün suyu boldu, ormanları güzeldi..
Hemen tuttu işini, hemen kurdu yerini,
Geçirmiye başladı burada günlerini!..

— 3 —

Bu köyde çiftlik kuran zengin bir ağa vardı,
Bu köylünün parası yüz bin lira kadardı!..
Sürülerle inek, at; ağıllar dolu davar,
Buğdayları öğüten tam dört değirmeni var!.
Hasat vakti geldimi, on alır bire karşı,
Onun ekinlerile dolardı pazar çarşı!.
Oluktaki su gibi parası taşıyordu.
Arabada geziyor, konakta yaşıyordu.

— 4 —

Haydut Davut köylünün zenginliğini duydu,
Torba dolu altınlar.. onun isteği buydu!..
Hiç, kırk senelik hırsız oturup uslanır mı,
Bir deli bile duysa hiç buna inanır mı?..
Gözünü kan bürüdü, sıktı yine dişini,
Dedi: "Becermeliyim bu adamın işini:
"Hemen onu doğrayıp, parayı almalıyım,
"Zengin olup düğüne, derneğe dalmalıyım!.„

— 5 —

Gece.. Harman yerine çökmüş yine karanlık,
Ağustos rüzgârları esiyor ılık ılık!..
Ne yürüyen bir gölge, ne de bir ayak sesi,
Yalnız uzak ağıldan bir koyun melemesi!.
Yine baykuş ötüyor.. Köyün yolları korkunç,
Kızıl bir ay doğuyor: Sanki yuvarlak bir tunç!.

— 6 —

Ağaçların ardından Davut çıktı meydana:
Alçak herif bu gece mutlak girecek kana,
Zengin adam geçerken hemen öldürecekti,
Belinde saklı duran keskin bıçağı çekti!.
Ancak böyle av bekler bir kurt bile acıksa:
Kanlarını emerdi şimdi yoluna çıksa!.

— 7 —

Dişini gıcırdatıp başladı gezinmeğe,
Benziyordu açlıktan kudurmuş bir köpeğe!.
En sonra öte yanda bir gölge görünmüştü,
Zengin köylü habersiz işte tuzağa düştü!..
Davuda kalın ağaç en güzel bir siperdi,
Bundan, gecenin bile hattâ tüyü ürperdi:
Köy kahvesinden çıkıp evine giden adam
Davudun saklandığı yere gelince tamam
Kanlı haydut fırladı ansızın orta yere,
Fakat bir taşa çarptı ayağı birdenbire:
Köylüyü vuramadı, çukura yuvarlandı,
Başkasını yakarken, sonunda kendi yandı:
Elindeki bıçağı yüreğine girmişti,
Gömleğinin üstünden kanları belirmişti!.
Hırsızın yaşaması böylece sona erdi,
Zengin köylü kurtuldu, haydut adam geberdi!.

Necdet Rüştü

CANGAZA ile PALAVUZ

— Palavuz!
— Ne var Cangaza?
— Sen hiç futbol oynadın mı?
— Çooook!
— Ben de çok iyi oynadım amma bir türlü doyamadım bu oyuna.
— Hangi kulüptensin?
— Hiçbirisinden.
— Neden?
— Beni isteyen kulüp para ile tutar. Yüz liraya bir gol atarım.
— Yaaaa? Peki 1000 lira verirlerse
— 10 gol.
— 10000 lira verirlerse.
— 100 gol.
— Satıyorum!
— Neden?
— Senden fazla arttıran olmadı da ondan!
— Sen atamaz mısın?
— Ben on senedenberidir, futbol oynamam.
— Sebep?!
— Sebep mebep şu! On sene evvel acundaki bütün oyunları bozduğum için beni diskalifye ettiler de...
— Nasıl bozdun acunu oyununu?!
— Bir gün Kadıköyündeki sahada oynuyorduk. Bizim karşımızdaki kulüp topu el ile tuttuğu için bir «penaltı» verdiler. Bunu da ben çektim.
— Güzel!
— Fakat topu bulamadık. Derken bir hafta sonra İngiltereden gazeteler geldi. Bir de ne görelim. İki İngiliz takımı bir buçuk saat oynamış bera-

(14 üncü yüze geçiniz)

Fakir değirmenci çırağı ile kedi

Bundan çok, çok eski kurunlarda, bir değirmende ihtiyar bir adam vardı. Bu adam hiç evlenmemişti. Bu yüzden ne karısı, ne de çocuğu bulunuyordu.

Kendisine, değirmende çalışan üç çırağı yardım ediyor, işlerine bakıyorlardı.

Bu çıraklar değirmencinin yanında bir çok yıllar kaldıktan sonra değirmenci bir gün bunları çağırarak:

— Ben ihtiyarladım, artık mangalın başına geçerek biraz dinlenmek istiyorum. Şimdi yola çıkın. Bana hanginiz acunun en iyi atını bulup getirirs değirmeni ona vereceğim. Ancak değirmenimi kim hak ederse ölünceye kadar bana da bakacak! Dedi.

Üçüncü çırak ufak tefek bir gençti, sessizdi, değirmeni bunun kazanacağını hiç birisi akıllarına getiremezdi. Çünkü çocuğun kendisi bile bir at bulup getirebileceğine inanamıyordu. Ancak o da sürüden ayrılmadı, üçü birden kalktı, yola düzeldiler.

Yürüye yürüye bir yol ayrımına geldikleri çağda iki değirmenci çırağı küçüğe dönerek:

— Sen burada kal, çünkü acun durdukça senin bir at bulacağına kimsecikler inanmaz! Dediler. Ancak değirmenci çırağı bu sözü duymamazlığa gelerek onlardan ayrılmadı, birlikte yürüdü. Akşam olup ta ortalık kararınca bir mağaraya girerek üçü birden yere uzandı, uyudular. Ancak iki büyük çırak küçüğün yatıp uyumasını bekliyorlar, kendileri yalancıktan uyuyorlardı. Küçük çırak horlamaya başlayınca iki büyük çocuk kalkıp kaçtılar. Kendi kendilerine:

— İyi yaptık doğrusu, o da bizimle birlikte gelseydi, ayağımıza köstek olurdu, hiç bir iş yapamazdık! Diye söylendiler, uzaklaştılar.

Sabah olup ta güneş yükselince adı Coşkun olan küçük değirmenci çırağı gözlerini açtı, çevresine bakındı, derin bir mağaranın içindeydi:

— Ah Ulu Tanrım, ben neredeyim?! Diye ağlayıp sızlamaya koyuldu. Ancak ağlamaktan eline bir şey geçmiyeceğini anladığı için mağaradan çıkarak ormana gitti. Bir ağacın altına oturarak:

— Ben buralarda tek başıma yapayalnız kaldım! Şimdi nereden at bulacağım da değirmeni hak edeceğim?! Diye düşüdü. Yine kalktı, hep bunu düşünerek ormanda dolaşmaya başladı.

Tam bu çağda karşısına bir çok renklerle bezenmiş bir kedi çıktı:

— Coşkun! Dedi, nereye gidiyorsun?

Çocuk kediye bakarak:

— Nene gerek senin dedi, senin elinden bir şey gelmez ki bana yardım edesin?!

Kedi güldü:

— Ben senin ne istediğini biliyorum, Coşkun! Sen güzel bir at bulmak istiyorsun!! Diye mırıldandı. Benimle beraber gel, tam yedi yıl bana canla, başla çalışarak uşaklık yap, yedi yıl sonra sana öyle bir at vereyim ki acunda bir benzerini kimsecikler bulamasın!!

Coşkun kendi kendisine:

— Bu büyülü bir kedi olmalı. Diye düşündü. Yalnız, kedinin doğru söyleyip süylemediğini de bir denemek istedi:

— Peki dedi, onay..

Kedi, Coşkunu alarak büyülü sarayına götürdü. Burada daha bir çok kediler vardı. Merdivenlerden bir aşağı, bir yukarı koşuşuyor, iş görüyor, keyifli keyifli çalışıyorlardı. Hepsi de güzel güzel şeylerdi.

Akşam olup ta yemeğe oturunca üç kedi saz çalıyorlardı. Birisi büyük keman, birisi küçü keman çalıyor, birisi de avurtlarını şişire şişire boru üfliyordu.

Yemek kalktıktan sonra ortalığı topladılar.. Kedi:

— Gel coşkun, dedi, seninle dans edelim!

— Hayır! Etmem!!

— Neden?!

— Ben bacaksız bir kedi ile dans etmegi aklıma bile getirmem!

Coşkun böyle söyleyince kendisini getiren kedi ortalıkta hizmet eden kedilere:

— Alın bunu yatağına götürün öyle ise! Dedi.

Kedilerden birisi ileriden giderek ışık tuttu. Yatak odasına götürdüler. Birisi ayakkabılarını çekti, birisi çoraplarını çıkardı, derken birisi de lâmbayı söndürdü çıktı, gittiler.

Ertesi gün tan yeri ağarınca bu kediler yine geldi, giyinmesi için Coşkuna yardım ettiler. Birisi ayakkabılarını giydirdi, birisi çoraplarını bağladı, birisi yüzünü yıkadı, birisi de kuyruğu ile yüzünü kuruladı. Coşkun kendi kendisine:

— Bu iyi bir iş doğrusu!. Diye söylendi.

Ancak Coşkun da boş durmuyor, kendisini getiren kediye hizmet ediyor, her gün sabahtan akşama kadar odun yarıyordu. Bu işi yapmak için kendisine bir gümüş balta, bir gümüş kama, gümüşten bir testere ile bakırdan bir tokmak vermişlerdi.

Aylar geçiyor, Coşkun odun kırarak, akşam sabah güzel güzel yiyecek, içecek bularak yumuşak şiltelerde mışıl mışıl uyuyarak yaşıyordu. Ancak kendisini getiren kedi ile, bunun evini dolduran daha bir sürü kedilerden başka insan, hayvan gibi şeyler görünmiyordu.

Kedi bir gün Coşkunu çağırarak eline gümüşten bir tırpan, altından da bir bileği taşı verdi:

— Git, dedi, çayırlarımı güzelce biç, demet yaparak bırak, kurusunlar.. Gümüş tırpanımla altın bileği taşımı da işini bitirdikten sonra bana getir!.

Coşkun kedinid dediklerini yaptı. Akşam olunca eve ot ta getirdi, gümüş tırpanla altın bileği taşını da vererek:

— Eh artık, dedi, benim atı ne vakit vereceksin?.

Kedi:

— Hayır, dedi, yapılacak bir işin daha var. İşte sana gümüşten kereste, gümüşten mala, gümüşten şakul ve gönye, her şey hazır. Bunlarla bana küçük bir ev yapacagsın!.

Coşkun buna da razı oldu. Geceyi gündüze katarak çalıştı, çabaladı, gümüşten evi yaptı, bitirdi amma ortalıkta yine ata benzer bir şey güremedi.

Coşkun bu işleri yapmak için dalgın

(Öteki yüze geçiniz)

dalgın çalışırken yedi yıl sanki yedi hafta gibi kolaylıkla geçmiş gitmişti. Kendisini getiren kedi bir gün:

— Coşkun, dedi, "atını„ görmek ister misin?.

— Evet, isterim gerçek!

Kedi bir kapı açtı, on iki tane at göründü, iyi tımar edildikleri tüylerinin parıltısından anlaşılan bu atların hepsi birbirinden güzel, hepsi birbirinden alımlı şeylerdi. Coşkunun sevinçten içi geçiyordu.

Kedi Coşkunun sevincine bakarak atların önüne biraz daha yem attıktan sonra:

— Haydi Coşkun, sen şimdi doğruca değirmenine git, şimdi atını sana vermiyeceğim, üç gün sonra ben getireceğim! Dedi.. Coşkuna degirmene giden doğru yolu gösterdi.

Kedi, Coşkunu bu kadar çalıştırdığı halde ona bir kat yeni elbise olsun vermemişti. Çocuk yedi yıl önce üstünde getirdiği elbiselerle değirmene dönüyordu. Bu elbise yedi sene içinde çok kısalmış, üstelik te parça parça, dilim dilim yırtılmıştı. Coşkun değirmene ulaşınca öteki değirmenci çıraklarının da orada olduklarını, onların da döndüklerini gördü, ikisi de birer at getirmişti amma birisinin atı kör, birisinin atı da topaldı. Bunlar çocuğu görür görmez:

— Coşkun, dediler, haniya senin atın ?!.

— Üç gün sonra gelecek!

İkisi de güldüler. Kahkahadan boğulurlarken:

—Coşkun, bu at nereden gelecek? Dağrusu düşünülecek şey değil mi? dediler, yine güldüler.

Coşkun odaya girince değirmenci bır baktı:

— Masaya oturma! İçeriye bir yabancı girerse kepaze oluruz! Üstün, başın paramparça! diye söylendi.

Biraz yiyecek verdiler, dışarıda yedi.. Akşam olunca öteki çıraklar zavallı Coşkunu yanlarına almadılar, yatak da vermediler. Coşkun avluya çıktı, kaz barakasına girerek altına biraz kuru ot serdi, oracıkta kıvrıldı, yattı.

Böylece aradan üç gün geçti. Bir gün sabahleyin kalktıkları vakit altı çift beygir koşulu bir arabanın gelmekte olduğunu gördüler. Atlar, araba pırıl pırıl parlıyor, başka bir uşak da elinde yedinci bir atı yedek getiriyordu Bu at zavallı Coşkunun atıydı.

Araba değirmenin önünde durunca içinden bir Ece çıkarak değirmene girdi. Bu Ece bizim güzel renkli ked den başkası değildi. Coşkun yedi yıl buna çalışmış, bu yüzden Eceyi de kurtarmıştı. Değirmenciyi gören Ece:

— Sizin küçük bir çırağınız da olacak, o nerede? diye sordu.

Değirmenci:

— Coşkunu mu söylüyorsunuz! Onun üstü başı öyle pis. öyle yırtık pırtık ki, kendisini değirmene almıyoruz! kaz ahırında yatıp kalkıyor! dedi.

Ece:

— Çabuk onu buraya getirin:

diye haykırdı. Coşkunu getirdiler. Yoksul çırak üstünü örtmek için yırtık elbiselerini ellerile çekip çeviriyor, Ezilip büzülüyordu.

Hizmetçiler coşkuna altınlı, elmaslı elbiseler getirdiler.. Saçlarını kestiler, güzelce yıkayarak elbiseleri de giydirdiler. Coşkun acunda eşi az bulunur güzel bir Prens oldu.

Ece Coşkun süslendikten sonra:

— Getirin bakalım, öteki çırakların atlarını da bir görelim! Diye buyruk verdi. Atlardan birisi kör, birisi de topaldı.

Yedekte gelen yedinci atı getirdiler. İhtiyar değirmenci bu atı görünce acun kuruldu kurulalı böyle bir at görmemiş olduğunu söyledi.

Ece:

— Bu at senin küçük çırağının çalışıp kazandığı attır. Değirmen onun olacaktır! Diye seslendi, sonra da:

— Al, dedi, bu at ta senin olsun, değirmee de senin olsun!

Sonra Coşkunu arabasına alarak gözden kayboldu. Coşkun kendi yaptığı evin yerinde altınlarla, elmaslarla süslü kocaman bir saray gördü. Bayan kedi ile bu sarayda evlendi.. Ölünceye kadar acı çekmedi, yediler, içtiler, dileklerine erdiler.

Masalcıbaba

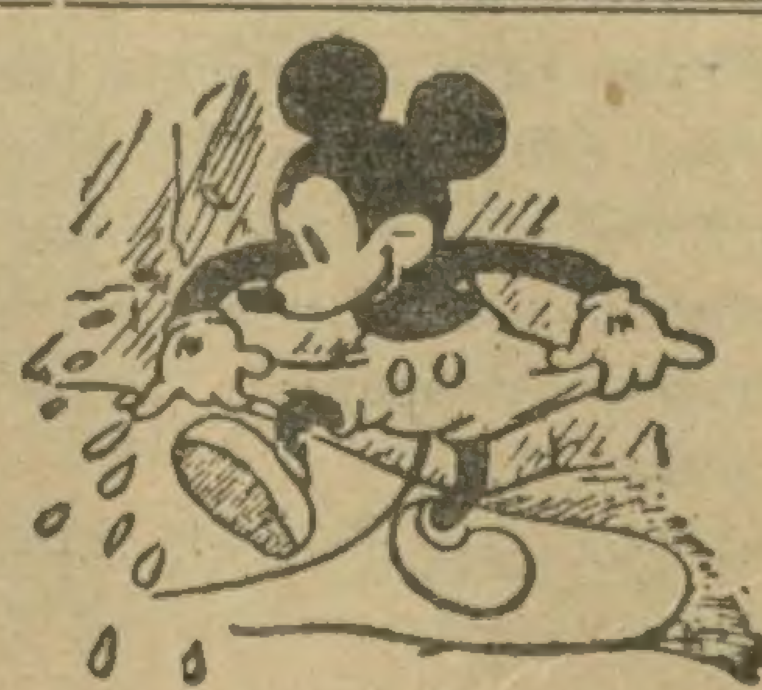

MİKİ FARE DEVLER ÜLKENSİDE

Birinci basılışı bitti

KOŞUNUZ ikinci Basılışı yapılıyor bundan alınız.

TANESİ 25 KURUŞ

— Baş yönü 12 inci yüzde —

bere kalmışlar. Fakat birdenbire havadan bir top gelmiş takımın birisinin kalesine girmiş, Bu da benim Kadıköyünden çektiğim penaltı değil mi?.

— Haydi be sen de böyle gol atılır mı?

— Eeeeeeee! Ne yaparsın ben parasız atarım amma böyle atarım işte!

— ?!

Zor Sorgular

1 — Karnı aç bir aslanla karnı aç bir kaplan karşılaşınca ne olur?

[Alta giden yem olur]

2 — İçinden tek bir harf çıkartılırsa bir canavar olan şar hangisidir.

[Paris — Pars]

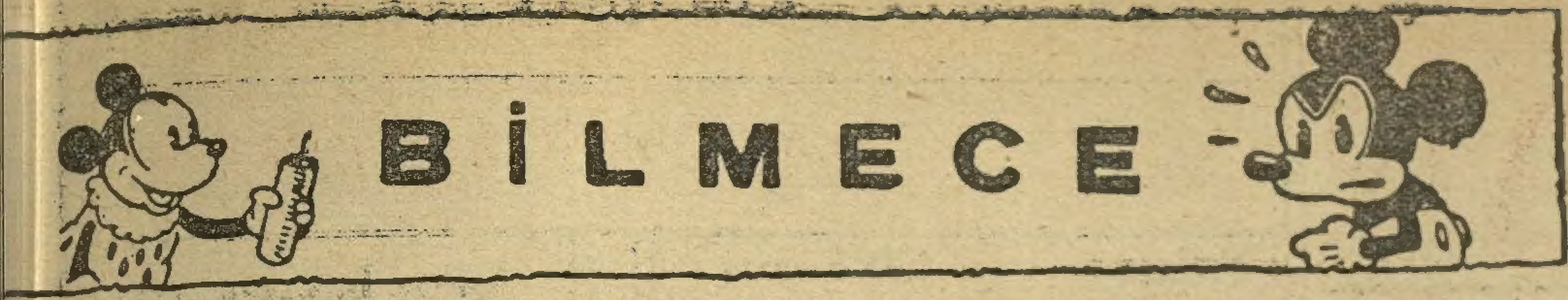

Bildirmece - 9

Bu haftaki bilmecemiz resimlidir.. Kâğıtlarınıza aşağıdaki kesiği ekliyerek (*İst. posta kutusu 617 AFACAN gazetesi 9 uncu bilmece memuru*) adresine üç hafta içinde yollayınız.

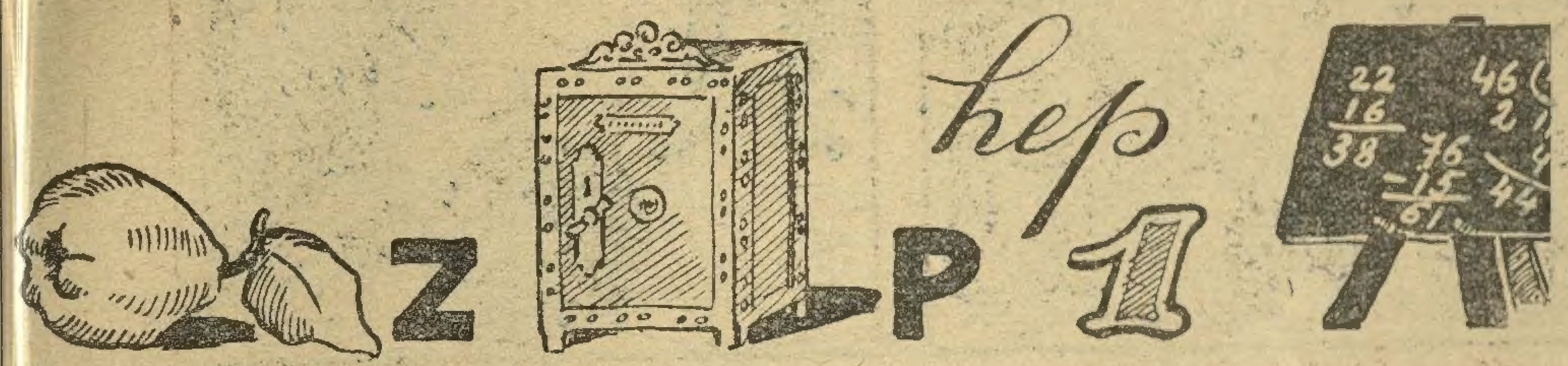

Yukarıdaki yazılarla resimleri o suretle okuyunuz ki tam bir topsöz meydana çıksın *İyi Bakın* Resmi kesmeyiniz yalnız topsözü bize yazarak zarflarınıza 40 paralık pul yapıştırınız ve adresimize gönderiniz.

ARMAĞANLARIMIZ

Birinciye: — Bir kilo sütlü çikolata. *İkinciye*: — Bir ciltli roman. *Üçüncüye*: — Bir lâstik matbaa takımı. *100 ücünye kadar* Çeşit çeşit değerli armağanlar dağıtılacaktır.

5 inci Bilmecede Kazananlar

5 numaralı topsöz bilmecemizin yapılışı:

Miki Fare Devler memleketinde kitabı sizin için hazırlanıyor idi. Doğru bulanlar arasından armağan kazananların adlarını yazıyoruz:

Futbol topu kazanan:

Beyoğlu 20 inci ilk mektep no. 392 Bay Melâhat.

Bir ciltli roman kazanan:

Balıkesir erk. orta mek. s. 1 no. 225 Bay Süreyya.

Yarım kilo lokum kazanan:

İst. Kabataş erk. lis. s. 3-A Bay Hasan Hâmit.

(Birer ufak resimlerinizi yollayınız)

Birer çikolata kazananlar

Beylerbeyi 27 nci ilk mek no. 178 Sait Güçlü, İst. Kızıltoprak Bay Şefik sok. no. 42 Nebahat, Edirne muhtelit orta mek. s. 1-6 no. 267 Yasef, Bursa 1 inci erk. lis. s. 2-A no. 404 Salih, Çengelköyü 28 inci ilk mek. no. 159 Aydın Çetin, Ortaköy dereboyu no. 13 Şelçuk Naci, Samsun İnönü ilk mek. s. 3 no. 194 Mehmet Bay ve Bayanlar.

Birer kolonya kazananlar

Nişantaşı Kız orta mek. s. 6-1 no. 177 Neriman, İst. Alipaşa 24 üncü mek. s. 5 no. 314 Turan, İzmir Tilkilik orta mek. no. 407 Mehmet, Samsun Lisesi s' 1 1 no. 23 Haydar, İzmir Erkek lisesi s. 4 c no 563 Faruk, Üsküdar14 üncü ilk mek. s. 5 no. 99 Tuna İ. H., Edremit orta mek. s. 3 no. 97 Sezai, İst. Kabataş erk. lisesi s. 1-A no. 56 İsmet. Unkapanı Köroğlu sok. no. 12 Ayşe Bayan ve Baylar.

Hikâye kitabı kazananlar

İzmit erk. lisesi no. 844 Sabih, İst. Gazi Osmanpaşa orta mek. no. 879 Adnan, Beyoğlu 3 üncü ilk mek. s. 5 no. 2195 Süleyman, Üsküdar 20 inci ilk mek. s 4 no. 19 Samim, İst. erk. lisesi s. 1-A no. 45 M. Sahri, Edremit orta mek. s. 2-B no. 74 İzzet, İst. Galatasaray lisesi no. 227 Tulû, Pertevniyal lisesi no. 566 Kemal, Alsancak ilk mek. s. 5 no. 261 Özdemir, Samsun şimendifer cer kalemi amiri Bay sabri oğlu Nahit, Bursa erk. lisesi s. 1-D no. 93 Göltekin, İst. 11 inci ilk mek. s. 5 no. 216 Zeki, Edirne erkek lisesi no, 486 Hüseyin, Samsun bozkuri ilk mek s. 5 Attilâ, İst. Osman bey Ahmet bey sok. no. 5 Yasemin Ekrem Bayan ve Baylar.

Birer cep defteri kazananlar

İst. altın bakkal sokağı no. 33 Mehmet, İst. Kabataş erkek lisesi s. 1-A no. 180 Fuat, İzmir - Karşıyaka soğuk kuyu tramvay cad. no. 59 Cahit, Ankara erkek lisesi s. 1-F no. 291 Hüseyin Ankara Gazi ilk mek. s. 3-B no. 304 Yılmaz, Üsküdar Selimiye Şerif kuyu sok, no. 70 Hatice, İst. kız lisesi s. 2-B no. 557 Nefise Mehmet, İst. 11 inci ilk mek. s. 5-1 no. 187 Mustafa, Kadıköy 7 inci ilk mek- no. 162 Talât, Ist. 19 uncu ilk mek. s. 3 Saniye Güzide, Beyazıt ilk mek s, 3 no. 168 Semih, İst. erkek lisesi s. 4-A no. 1251 İlhami, Üüküdar 27 inci ilk mek no. 200 Selâhattin, Bursa Selçuk hatun mahallesi ağaççılar cad. no, 19 hanede Necati Bay ve Bayanlar.

Birer bisküit kazananlar

Beyoğlu 9 uncu ilk mek no. 296 Saadettin, Eskişehir lisesi s. 1-e no' 1090 Rıfat İst' kız lisesi no. 162 Semiranus Üzey Alp, Ist. Pertevniyal lis. s. 2-A no. 20 Abdullah, Gazi Antep lisesi s, 3 no. 77 Ömer, Konya göz doktoru Bay Kâmil Özdemir oğlu Selâhattin, ist. Davutpaşa orta .mek, s 1-A no. 84 Cahit, Ist. 13 üncü ilk m. s. 2 B no. 508 Nesrin, Aksaray sinekli bahçe sok. no, 7 Doğan, Ist. 24 üncü ilk mek. s. 4-A no. 472 Nafiz, Üsküdar muhtelit orta mek. s. 1-B no, 226 Ziya Solak, Ist Gazi Osman paşa orta mek. s. 1-A no. 433 Mitat, İsparta orta mek s. 1-e no, 35 Mahmut, Kabataş lisesi s. 3-B no. 1425 Mahir, Ankara erkek lisesi s. 1-A no. 199 Tahsin, Samsun İnönü mek no- 187 s, 5 Yavuz, Bakırköy 2 inci ilk mek. s. 3 Sedat, Samsun lisesi s. 3 1 no. 595 Nahit, Kabataş lisesi s. 1-A no: 1318 Yaşar, Kırklareli orta mek. no. 284 Şakir, Ist. erkek lisesi s. 1-e no. 1100 Aydemir, İst. Davutpaşa orta m. no. 479 Muammer, Üsküdar M. O. m. s. 2-A no, 745 Talât, Ist. Galatasaray lisesi no. 175 M. Naci, Ankara maliye meslek mek, 2 Ordulu A. Kemal oğlu Nejat Bay ve Bayanlar.

— S O N —

Anadoluya yalnız kitap armağanları gönderilir.

Bilmece kesiği 9

Sayısı 5 Kuruştur.

AFACAN

Perşembe günleri çıkar

Gülünçlü Çocuk Gazetesi

Yıl: 3 Sayı 9 Perşembe 17 İkinci Kânun 1935

Genel yazı işleri çevirgeni: *M. FARUK GÜRTUNCA*

Yıllığı :	250 kuruş
Altı aylığı:	125 kuruş
Üç aylığı:	75 kuruş
Dış ülkelere yıllığı	500 kuruş

İşlere bakılan yeri

İstanbul — Cağaloğlu yokuşu 40 numarada Ülkü matbaası.

Telefon : 22895

Pire Nurinin Yaramazlıkları No. 9

61 — Pire Nuri kırılan eşyayı yapıştırmak için tutkal bulmayı düşündü, düğün evinden ayrıldı. Çiftliğe koştu, koca bir tutkal kazanı alarak getirdi. Kendi kendine: Eh diyordu. şimdi bütün eşya düzeliverir.

63 — Herkes şimdi eline kırılan şeylerden almış, tutkallayıp yapıştırıyordu. Pire Nurinin tutkalı iyi bir cinsten olacak ki bir dakika içinde bütün kırıklar düzeltildi, herşey eski biçimini aldı. Şimdi hepsi kıvançla gülüyordu.

63 — Pire Nuri durmadan tutkal kazanını karıştırıp duruyordu. Kırıklar ince bir çizgi görünüyordu PireiNuri sevincinden coştu. Zıplamağa başladı. Fakat küçücük ayağı kazana değiverince kazan devrildi.

64 — tutkallar herkesin ayağının altına doldu. Bir dakika geçince tıpkı kırık parçalar gibi bütün ayakkabılar döşemeye yapışıyerdiler. Herkes ayağını çekiyor, fakat ayakkabılar bir türlü çıkmıyordu. Tam bu sırada fotoğrafçı da şapkasını çıkararak içeriye dalmıştı. Ancak onu gören kim?. Göya, gelinle güveyin resmi çekilecekti. Halbuki şimdi resim çıkartmağa kim bakıyordu. herkes kendini bu tutkal gölünden kurtarmak için bir kolaylık düşünüyordu.

65 — Tutkal gölünden kurtulmak için ayakkabıları ayaktan çıkarmaktan başka yapılacak yol kalmamıştı. Simdi kadın iskarpinleri, erkek potinleri tutkallar içinde yürüyor, çağırılanlar yalınayak dolaşıyordu.

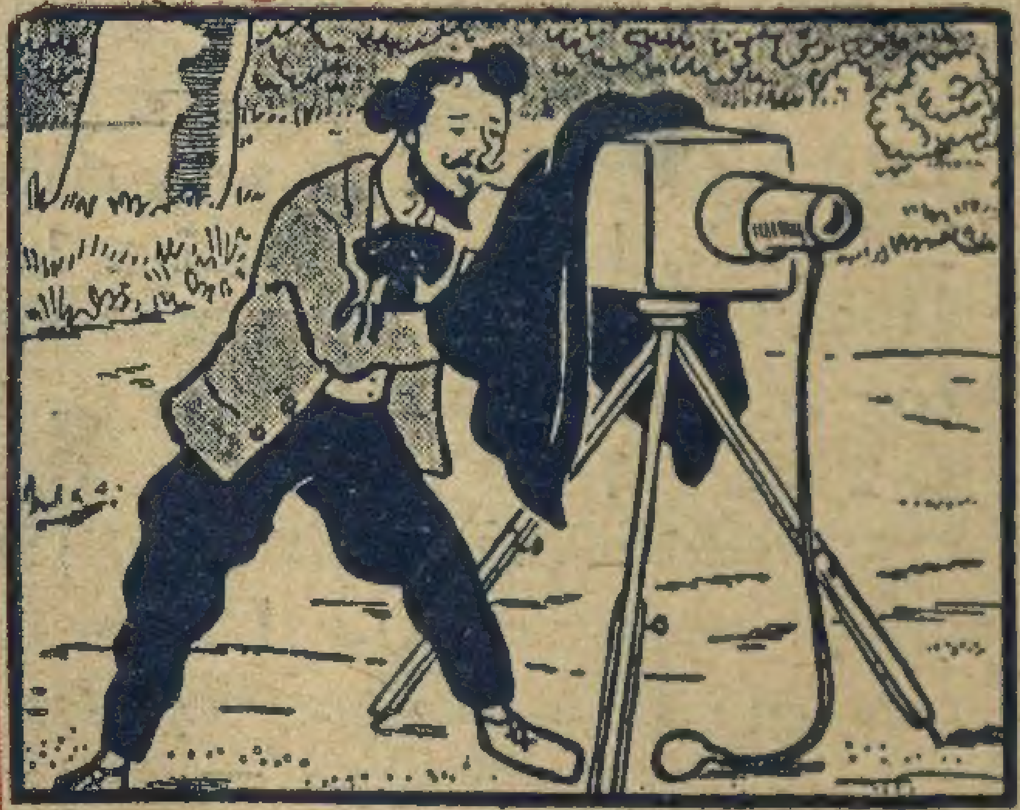

66 — Ne ise, yalnayak malnayak, fotoğrafı çıkartmak gerekti. Herkes iki sıra oldu. Gelin güvey ortaya alındı. Fotoğrafçı makinesini kurarak:

— Bayanlar, baylar, dedi, şimdi çıkarıyorum, bir, iki. üç dedi. Herkes resmi güzel çıksın diye baston yutmuş gibi dimdik duruyorlardı. Yalınayaklarile, ama, ne de gülünçlü duruyorlardı ya.

— Daha var —

144